

Помниш ли дългите нощи по пустите улици?
Екнѣха крачки, възторжени думи се носѣха...
Спрѣли подѣ нѣкоя лампа накрай се събуждахе
отъ ругатните на съненъ стопанинъ по нощница.

Съ крачки широки къмъ кжщи се бодро ти връщаше.
По дървесата шумѣше предутриненъ вѣтрѣ.
Вече небето бѣ бѣло надъ черните кжщи,
и въвъ градинката малка скворцитѣ цвѣрчаха.

Все по-широко ржцетѣ си смѣло размахваше
и на ума си строеше магически кули,
съ хиляди планове чудни бѣ пълна главата ти.
Помниш ли дългите нощи по пустите улици?

МЕЧТАЕХМЕ да бждемъ елегантни,
изискани костюми да обличаме,
но отъ цивилното сако не станаме
ни по-красиви, ни по „представителни.“

Съ разхайтенъ ходъ се влачехме край кжщитѣ,
обзети отъ мечти или отъ ядове,
и все едно ни бѣ че връзката,
нехайно вързана, е кривната налѣво.

А всички бѣхме най-малко поети
написали стотина стихове,
авантюристи въвъ проектъ
и бждащи мислители.